

РИШЕЛ В МИЙД

Духовна Връзка

КНИГА ПЕТА
от поредицата Академия за вампири

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите
в Библио.бг**

www.biblio.bg

Книгите от поредицата
АКАДЕМИЯ ЗА ВАМПИРИ

„Академия за вампири“
„Легено ухапване“
„Целуната от сянката“
„Кръвно обещание“
„Духовна връзка“
„Последна саможертва“

РИШЕЛ МИЙД

Духовна Връзка

АКАДЕМИЯ ЗА ВАМПИРИ
книга пет

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

ГЛАВА 1

Има голяма разлика между смъртните заплахи и любовните писма – дори когато този, който пише смъртните заплахи, твърди, че всъщност те обича. Разбира се, имайки предвид, че аз веднъж се опитах да убия някого, когото обичах, навярно няхах право да съдя.

Пристигането на днешното писмо бе идеално изчислено, не че очаквах нещо друго. Вече го бях прочела четири пъти и въпреки че закъснявах, не можах да устоя и го прочетох за пети път.

Моя най-скъпа Роуз,

Един от малкото недостатъци да си пробуден е, че ние не се нуждаем от сън; това означава, че не сънуваме. Жалко, защото, ако можех да сънувам, знаей, че щях да сънувам теб. Щях да сънувам уханието ти, как тъмната ти коса гали като коприна пръстите ми. Щях да сънувам кадифената мекота на гладката ти кожа, пламтящата страст на устните ти, когато се целуваме.

Без сънищата обаче ще трябва да се задоволя само с въображението си – което е почти толкова добро. Мога да си представя всички тези неща идеално, както и какво ще изпитам, докато отнемам живота ти. Това е нещо, което ще сторя със съжаление, но ти направи този избор неизбежен. Отказът ти да се присъединиш с мен във вечността и любовта направиха невъзможно всяко друго действие, а аз

не мога да позволя на някой, толкова опасен като теб, да остане жив. Освен това, дори и да те пробудя насила, ти имаш толкова много врагове сред стригойте, че някой от тях неминуемо ще те убие. Ако трябва да умреш, ще бъде от моята ръка. От никоя друга.

Независимо от всичко, днес ти пожелавам успех с изпитите – не че ти се нуждаеш от късмет или пожелания. Ако наистина те накарат да се явиш на тях, за всички ще бъде загуба на време. Ти си най-добрата в групата и до вечерта ще си получила своя клетвен знак. Разбира се, това означава, че когато се срещнем отново, ще бъдеш още по-голямо предизвикателство, което наистина ще ми достави удоволствие.

А ние ще се срещнем отново. След като официално станеш пазител, ще напуснеш Академията, а щом веднъж се окажеш извън магическите ѝ защити, аз ще те намеря. На тази земя няма място, където можеш да се скриеш от мен. Наблюдавам те.

С обич: Дмитрий

Въпреки „топлите“ му пожелания не намерих писмото за вдъхновяващо. Захвърлих го и излязох със замрежени от сълзи очи. Не исках думите му да ми повлияят, макар че бе почти невъзможно да не изпитваш страх от нещо подобно. *На тази земя няма място, където можеш да се скриеш от мен.*

Не се съмнявах в това. Знаех, че Дмитрий има шпиони. Откакто предишният ми инструктор и любим бе превърнат в зъл, нежив вампир, той бе станал нещо като лидер сред стригойте – и аз спомогнах за това, като убих шефката му. Подозирах, че повечето от шпионите му бяха хора, които следяха кога ще прекрача границите на училището. Нито един стригой не можеше да извършва двадесет и четири часово наблюдение. Хората обаче можеха, а напоследък разбрах, че мнозина от човешката раса доброволно сътрудничат на стригойте срещу обещанието някой ден да бъдат превърнати в безсмъртни. Тези хора смятаха, че вечният живот оправдава загубата на душите им и убиването на други, за да оцелееш. Подобни хора ме отвращаваха.

Но не хората бяха причина за несигурните ми стъпки, докато прекосявах тревата, тучна и ярко зелена от докосването на лятото. Беше Дмитрий. Винаги Дмитрий. Дмитрий, мъжът, когото обичах. Дмитрий, стригоят, когото исках да спася. Дмитрий, чудовището, което трябваше да убия. Нашата любов не спираше да гори в мен, независимо колко често си повтарях, че трябва да продължа напред, независимо колко много вярваше останалият свят, че съм го сторила. Той винаги беше с мен, в съзнанието ми, в мислите ми; заради него не спирах да си задавам въпроси.

– Изглеждаш така, сякаш си готова да се изправиш срещу цяла армия.

Думите ме изтръгнаха от мрачните ми мисли. Бях толкова погълната от Дмитрий и писмото му, че вървах през кампуса, забравила за света и не бях забелязала най-добрата си приятелка, Лиса, която ме бе настигнала и вървеше до мен. Устните ѝ бяха извити в шеговита усмивка. Да ме изненада, беше рядкост, защото между нас съществуваше телепатична връзка, благодарение на която винаги усещах присъствието ѝ и чувствата ѝ. Трябва да съм била много отнесена, за да не я забележа, но мисълта за някой, който иска да те убие, е достатъчна причина да си разсеян.

Отвърнах на Лиса с усмивка, с която се надявах да я убедя, че всичко е наред. Тя знаеше за случилото се с Дмитрий и как сега той дебнеше изгоден момент, за да ме убие, след като аз се опитах – и не успях – да убия него. Писмата, които получавах всяка седмица от него, я тревожеха, а тя си имаше достатъчно грижи и без да прибавям моя нежив преследвач в списъка.

– Ами *аз* почти ще се изправя срещу цяла армия – изтъкнах.

Свечеряваше се, но през късното лято слънцето все още грееше на небето над Монтана и докато вървахме, ни къпеше в златната си светлина. Аз го обичах, но като морой или миролюбив, жив вампир, Лиса не след дълго щеше да се почувства уморена и неспокойна под лъчите му.

Тя се засмя и отметна през рамо платинено русата си коса. Слънцето освети бледото ѝ лице, придавайки му ангелски блясък.

– Предполагам, но не мисля, че има за какво да се тревожиш.

Можех да разбера увереността ѝ. Дори Дмитрий беше казал, че изпитите ще са загуба на време. В крайна сметка, бях отишла в Русия, за да го търся и се бях изправила срещу истински стригои – убих доста от тях сама. Може би не биваше да се страхувам от приближаващите изпити, но всички хвалебствия и очаквания внезапно се стовариха като огромна тежест върху мен. Сърцето ми запрепуска ускорено. Ами ако не се справя? Ако не съм толкова добра, колкото си мислех? Пазителите, които щяха да се изправят срещу мен, може и да не бяха истински стригои, но бяха опитни и закалени в битки. Арогантността и прекалената самоувереност можеха да ми изиграят лоша шега и ако се провалях, щеше да стане пред всички, които ме обичаха и бяха загрижени за мен. Пред всички, които толкова много ми вярваха.

Освен това ме безпокоеше и още нещо.

– Тревожа се и как тези изпити ще се отразят върху бъдещето ми – въздъхнах и това беше истина. Тези изпити бяха последното изпитание за начинаещите като мен, които се обучаваха за пазители. Вземането им означаваше, че съм се дипломирала от академията „Свети Владимир“ и мога да заема мястото си като истински пазител, който ще защитава морите от стригоите. От тези изпити до голяма степен зависеше кой морой ще охранява пазителят.

През нашата връзка усетих съчувствието на Лиса – и тревогата ѝ.

– Албърта смята, че има голяма вероятност да останем заедно, че ти все още можеш да бъдеш мой пазител.

Намръщих се.

– Мисля, че Албърта го казва, за да ме задържи в училището. – Преди няколко месеца напуснах, за да търся Дмитрий, и след това се върнах – нещо, което не беше плюс в училищното ми досие. Съществуваше още и „незначителният“ факт, че кралицата на морите, Татяна, навярно щеше да направи всичко, което е по силите ѝ, за да повлияе върху разпределението ми, но това е друга история. – Според мен Албърта отлично знае, че единственият начин да ми позволят да те защитавам, е

да съм последният пазител на земята. А дори и тогава шансовете ми няма да са много големи.

Пред нас ревят на тълпата се усили. Едно от многобройните спортни игрища в училището бе превърнато в открита арена – напомняше донякъде на стадион от гладиаторските времена в древен Рим. Бяха сковани пейки без облегалки, като освен обикновени дървени седалки имаше и тапицирани, покрити от широка тента, за да се предпазят морите от слънчевите лъчи. Около бойното поле се вееха знамена, чиито ярки цветове се забелязваха отдалеч. От мястото си не можех да ги видя, но знаех, че близо до входа са построени бараки, в които начинаещите чакаха с опънати докрай нерви. Самото игрище бе превърнато в бойно поле с най-различни препятствия, на което щяха да се проведат опасните изпити. А от оглушителните викове беше ясно, че явно се е събрала многобройна публика, за да наблюдава събитието.

– Аз все още се надявам – заяви Лиса. Благодарение на връзката ни знаех, че е искрена. Това бе едно от прекрасните ѝ качества – непоколебимата вяра и оптимизъм, които ѝ помагаша да премине през най-ужасните изпитания. Те бяха в ярък контраст с цинизма, обзел ме напоследък. – Освен това ти донесох нещо, което днес може да ти помогне.

Тя спря, бръкна в джоба на джинсите си и извади малък сребърен пръстен, обсипан с дребни камъни, които приличаха на оливин. Нямах нужда от връзката, за да разбера какво е това.

– О, Лис... не зная. Не искам никакво, хм, нечестно предимство.

Лиса завъртя очи.

– Зная защо се притесняваш да го вземеш. Този е наред, кълна се.

Пръстенът, който ми даваше, беше омагьосан с рядък вид магия, която тя владееше. Всички морои контролираха един от петте елемента: земя, въздух, вода, огън или дух. Духът бе най-редкият – толкова рядък, че през вековете е бил забравен. Едва напоследък се появиха Лиса и още неколцина други, които го владееха. За разлика от останалите елементи, които по природа бяха физически, духът бе свързан със съзнанието и

всякакви видове психически феномени. Все още никой не го разбираше напълно.

Да прави магии с духа, бе нещо, което Лиса бе започнала да експериментира едва напоследък – и не беше много добра. При използването на духа най-силна бе дарбата ѝ да лекува и затова тя продължаваше да се опитва да прави лечебни магии. Последната беше една гривна, която изгори ръката ми.

– Този ще проработи. Само малко, но ще помогне да прогоним мрака по време на изпита.

Говореше безгрижно, но и двете съзнавахме сериозността на думите ѝ. Магията на духа не идваше даром, имаше тежка цена: мракът, който сега се проявяваше като гняв и объркване, но накрая водеше до лудост. Мракът, който понякога се вливаше в мен през връзката. На двете с Лиса ни бе казано, че посредством магията и дарбата ѝ да лекува бихме могли да се борим с него. Това беше още нещо, което тепърва трябваше да постигнем.

Усмихнах ѝ се леко, трогната от загрижеността ѝ, и приех пръстена. Той не изгори ръката ми, което беше обнадеждаващ знак. Пръстенът беше малък и ставаше само на кутрето ми. Когато си го сложих, не почувствах нищо. Понякога се случва с лечебните магии. Или би могло да означава, че няма никакви свойства. Така или иначе, нямаше да ми навреди.

– Благодаря – казах. Усетих как радостта избуя в нея. Продължихме да вървим.

Протегнах ръка, възхитена от начина, по който блестяха зелените камъни. Бижутата не са най-подходящият аксесоар, когато те очакват физически изпитания, но под ръкавицата нямаше да пречи.

– Трудно ми е да повярвам, че след това ще сме приключили обучението си и ще се озовем в реалния свят – изрекох замислено, без да се усетя.

До мен Лиса се скова и аз тутакси съжалих за думите си. „Да бъдем в реалния свят“ означаваше, че двете с Лиса трябваше да свършим една работа, за която тя – макар и без желание – преди два месеца обеща да ми помогне.

Докато бях в Сибир, узнах, че може би има начин Дмитрий отново да бъде превърнат в дампир като мен. Това беше малко

вероятно – може би измислица – и имайки предвид обсебеността му да отнеме живота ми, аз не хранех илюзии, че ако се стигне до директен сблъсък между двама ни ще имам друг избор, освен да го убия. Но ако имаше начин да го спася, преди това да се случи, трябваше да го открия.

За съжаление този, който можеше да ни каже как това чудо да стане истина, бе престъпник. Но не кой да е престъпник, а Виктор Дашков, морой от кралска фамилия, който бе измъчвал Лиса и бе сторил и други отвратителни неща, превърнали живота ни в ад. Но справедливостта бе възтържествувала и Виктор бе хвърлен в затвор, което още повече усложняваше ситуацията. Бяхме узнали, че след като бе осъден да прекара остатъка от живота си зад решетките, той нямаше причина да сподели информацията за своя полубрат – единствената личност, за която се твърдеше, че някога е спасила стригой. Аз реших – навярно противно на всякаква логика – че Виктор може да ни каже това, което знае, ако му предложим единственото, което никой друг не можеше да му даде: свободата.

Тази идея не беше никак лесна за осъществяване по няколко причини. Първо, не знаехме дали ще успеем. Това беше нещо голямо. Второ, няхах представа как бихме могли да проникнем в охраняван затвор, като оставим настрана факта, че дори не знаехме къде се намира. И накрая, оставаше най-същественото – щяхме да освободим смъртния си враг. А това бе достатъчно съсипващо за мен, да не говорим за Лиса. Колкото и да я тормозеше тази идея – а повярвайте ми, наистина бе така – тя твърдо ми се закле, че ще ми помогне. През последните месеци не един път ѝ предложих да я освободя от обещанието ѝ, но тя остана непоколебима. Разбира се, имайки предвид, че нямаше начин да открием затвора, можеше никога да не ѝ се наложи да изпълни обещанието си.

Опитах се да запълня неловкото мълчание помежду ни, като смених темата и се впуснах да ѝ описвам как следващата седмица ще отпразнуваме рождения ѝ ден с голям купон. Но обясненията ми бяха прекъснати от Стан, един от моите инструктори.

– Хатауей! – излая той, идвайки към нас откъм полигона за

изпитите. – Много мило, че най-сетне се присъедини към нас. Отивай веднага там! – додаде и кимна към бараките.

Мислите за Виктор тутакси се изпариха от съзнанието на Лиса и тя бързо ме прегърна.

– Късмет! – прошепна ми. – Не че се нуждаеш от него.

Изражението на Стан красноречиво показваше, че това десетсекундно сбогуване е продължило с десет секунди повече. Усмихнах се на Лиса в знак на благодарност; тя се запъти към приятелите си, които вече бяха заели местата си на пейките, а аз забързах след Стан.

– Имаш късмет, че не си от първите – изръмжа той. – Някои дори се обзаложиха дали ще се появиш.

– Наистина ли? – попитах весело. – И какви са залозите? Защото все още мога да променя решението си и сама да заложа. Може да спечеля малко джобни.

Докато пристъпвахме в ограденото пространство срещу пейките, свързано с арената, където чакаха явяващите се на изпита, той присви очи и ми хвърли предупредителен поглед, който не се нуждаеше от думи. През изминалите години винаги ме е удивлявало колко много работа се вършеше за подготовката на тези изпити и сега, когато видях всичко отблизо, бях още по-впечатлена. Бараките, където чакаха начинаещите, бяха построени от дърво и имаха дори покриви. Постройките изглеждаха така, сякаш винаги са били неотделима част от игрището. Бяха изградени забележително бързо и щяха да бъдат разглобени със същата скорост веднага след приключването на изпитите. Врата, достатъчно широка, за да минат трима през нея, откриваше частична гледка към полигона за изпитите, където една от съученичките ми чакаше притеснено да съобщят името ѝ. Виждаха се най-различни препятствия – предизвикателства, за да се проверят балансът и координацията по време на бойна схватка, както и уменията да се избягват опитните пазители, които дебнеха иззад разположените клопки по ъглите. В единия край на арената бяха издигнати дървени стени, които образуваха тъмен и заплетен лабиринт. Мрежи и неустойчиви платформи висяха над други участъци, предназначени да се провери умението да се биеш на трудни терени.

Неколцина от начинаещите се бяха скупчили край вратата с надеждата да добият някакво предимство, докато наблюдават онези, които бяха преди тях. Но не и аз. Предпочитам да изляза със завързани очи, готова на всичко. Оказа се, че наистина идвам последна и се чудех дали някои наистина са загубили пари, обзалагайки се за появата ми. Някои от съучениците ми си шепнеха, събрани на групички. Други правеха упражнения за разгривка. Трети стояха с инструкторите си, които ги наставляваха. Тези учители говореха напрегнато на учениците си, като им даваха последни съвети. Долових думи като „сърсредоточи се“ и „запази спокойствие“.

Сърцето ми се сви при гледката на инструкторите. Не беше много отдавна, когато точно така си представях този ден. Във въображението си виждах как двамата с Дмитрий стоим заедно, докато той ми обяснява за последен път как трябва да се отнасям сериозно към изпита и да не губя контрол, когато изляза на арената. Откакто се върнах от Русия, Албърта бе отделила доста време, за да ме наставлява, но като началник в момента тя беше на полигона, заета с многобройните си отговорности покрай изпитите. Нямаше време да дойде и да ме държи за ръката. Приятелите ми, които биха ми предложили подкрепата си – Еди, Мередит и другите, също се явяваха на изпита и бяха погълнати от собствените си страхове. Бях сама.

Без нея или Дмитрий – или без който и да е – изведнъж ме прободеше изненадваща болка на самота. Не беше честно. Не биваше да съм сама. Дмитрий трябваше да е тук с мен. Ето как трябваше да бъде. Затворих очи и си представих, че наистина е тук, само на сантиметри от мен и разговаряме:

– Не се тревожи, другарю. Мога да взема този изпит със завързани очи. По дяволите, може пък наистина да го направя. Имаш ли нещо, което да използвам? Ако си мил с мен, може дори да ти позволя да ми завържеш очите.

И тъй като тази фантазия се случваше, след като се бяхме любили, имаше голяма вероятност по-късно да ми помогне да сваля превръзката – заедно с други неща по мен.

Можех да си представя съвсем ясно как ще поклати раздразнено глава:

– Роуз, кълна се, понякога имам чувството, че всеки ден, прекаран с теб, е истинско изпитание за мен.

Но знаех, че в същото време ще се усмихне, а погледът му, изпълнен с гордост и подкрепа, с който ще ме възнагради, докато се запътвам към арената, ще е всичко, от което се нуждая, за да взема този изпит...

– Да не би да медитираш?

Отворих очи, сепната от гласа.

– Мамо? Какво правиш тук?

Пред мен стоеше майка ми Джанин Хатауей. Тя беше с няколко сантиметра по-ниска от мен, но бе достатъчно борбена, за да се справи с някой два пъти по-висок от мен. Застрашителното изражение на загорялото ѝ лице сякаш предизвикваше останалите да опитат късмета си. Усмихна ми се накриво и сложи ръка на кръста си.

– Наистина ли смяташе, че няма да дойда да те гледам?

– Не зная – признах, чувствайки известна вина, задето се бях усъмнила в нея. През годините двете не поддържахме много контакт и чак след последните събития – повечето от които лоши – започнахме да изграждаме наново отношенията си. През по-голямата част от времето все още не можех да определя чувствата си към нея. Люсках се между нуждата на малкото момиче от вечно отсъстващата му майка и естественият негодувание на една тийнейджърка, задето я бяха изоставили. Освен това не бях напълно сигурна, че съм простила и забравила онзи път, когато тя „случайно“ ме фрасна здравата с юмрук в лицето по време на тренировъчна схватка. – Предположих, че имаш по-важни неща за вършене.

– Нищо не може да ме накара да пропусна това. – Тя наклони глава към пейките, като отметна кестенявите си къдрици с червеникави оттенъци. – Нито пък баща ти.

– *Какво?*

Забързах към вратата и се взрях в насядалите по пейките. Заради най-различните препятствия не можех да виждам добре, но и това, което се разкри пред очите ми, бе напълно достатъчно. Ето го и него: Ейб Мазур. Не беше трудно да го забележиш с черната брада и мустаци, както и изумрудено зеления шал, завързан с елегантна небрежност върху марко-

вата риза. Дори мярнах златната обеца на ухото му. Сигурно се разтапяше в тази жега, но предположих, че е нужно нещо много повече от малко пот, за да го принуди да изневери на крещящия си моден вкус.

Ако връзката с майка ми досега е била съвсем бегла и повърхностна, то тази с баща ми си беше направо несъществуваща. Запознах се с него през май, но чак след като се върнах в Академията, узнах, че съм негова дъщеря. Всички дампери имат един родител морой и той беше моят. Все още не бях сигурна какви чувства изпитвам към него. Голяма част от личността му все още си оставаше загадка за мен, но се носеха доста слухове, че е замесен в нелегален бизнес. Освен това се говореше, че е от тези, които, без да се замислят, биха ти счутили капачката на коляното. Не се бях убедила лично в това, но не го намирах за изненадващо. В Русия го наричаха змей или дракон.

Докато се взирах сащисано в него, майка ми се приближи до мен.

– Той ще бъде щастлив, че дойде навреме – отбеляза тя. – Направил е голям залог дали ще се появиш. Заложил е на теб, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Изгъшках.

– Разбира се. Разбира се, че той е тайният букмейкър. Трябваше да се досетя още щом... – Ченето ми увисна. – С Ейдриън ли говори?

Да. До Ейб седеше Ейдриън Ивашков – така да се каже моето гадже. Ейдриън също беше морой от кралски произход – още един като Лиса, който владееше духа. Той беше луд по мен (и често само луд), откакто се запознахме, но за мен винаги е съществувал само Дмитрий. След провала ми в Русия аз се върнах и обещах на Ейдриън да дам шанс на връзката ни. За моя изненада нещата помежду ни бяха... добри. Дори страхотни. Той ми бе връчил писмено обяснение защо е разумно да излизам с него. Включваше неща като „ще се откажа от цигарите и ще пуша само в краен, много *краен* случай“ и „всяка седмица ще правя романтични изненади като: импровизиран пикник, рози или пътуване до Париж – е, не точно едно от тези неща, тъй като вече не са изненади“.

Да съм с него, не беше като да съм с Дмитрий, но предполагам, че две връзки никога не могат да са еднакви. В крайна сметка те бяха различни мъже. Понякога все още се събуждах с болка заради загубата на Дмитрий и нашата любов. Измъчваха се от проваления ми опит да го убия в Сибир и да го освободя от неживото му съществуване. Все пак това отчаяние не означаваше, че романтичният ми живот е приключил – макар че ми бе нужно известно време, за да го приема. Да продължа напред, ми беше трудно, но Ейдриън наистина ме правеше щастлива. О, да, засега това ми бе достатъчно.

Но това не означаваше, че исках да си „гука“ с моя баща мафиот.

– Той му влияе зле! – възкликнах възмутено.

Майка ми изсумтя.

– Съмнявам се, че Ейдриън би могъл чак толкова да повлияе на Ейб Мазур.

– Не говоря за Ейдриън, а за Ейб! Ейдриън се опитва да се държи добре, а Ейб ще съсипе всичко. – В писменото си предложение Ейдриън се бе заклел, че освен цигарите ще откаже пиенето и другите си пороци. Взрях се с присвити очи в него и Ейб през изпълнените докрай пейки, докато се опитвах да отгатна какво толкова интересно обсъждат. – За какво си говорят?

– Мисля, че в момента това е най-малкият ти проблем – заяви Джанин Хатауей, практична както винаги. – Тревожи се по-малко за тях и повече за предстоящия изпит.

– Мислиш ли, че говорят за *мен*?

– Роуз! – Майка ми ме смушка леко в ръката и аз отново насочих поглед към нея. – Трябва да се отнасяш сериозно към това. Бъди спокойна и не позволявай на нищо да те разсейва.

Думите ѝ толкова много приличаха на тези, които би казал Дмитрий, че устните ми се извиха в лека усмивка. Все пак не бях сама.

– Какво е толкова забавно? – попита майка ми предпазливо.

– Нищо – отвърнах и я прегърнах. Отначало тя се скова, но сетне се отпусна и дори ме притисна за миг към гърдите си, преди да отстъпи назад. – Радвам се, че си тук.

Моята майка не бе от тези, които демонстрират чувствата си, но я сварих неподготвена.

– Е – поде тя с пламнало лице, – казах ти, че за нищо на света не бих го пропуснала.

Погледнах обратно към пейките.

– Не съм толкова сигурна за Ейб.

Или... почакай. Изведнъж ме осени една странна идея. Не, не беше чак толкова странна. Обвит в загадъчност или не, Ейб определено имаше връзки – такива, които дори му позволиха да изпрати послание на Виктор Дашков в затвора. Ейб бе този, който бе поискал информация за Робърт Дору, брата на Виктор, който владееше духа, като услуга за мен. Когато Виктор изпратил съобщение, че не вижда причина да помогне на Ейб, аз директно отписах баща си като помощник и се насочих към идеята да проникна в затвора. Но сега...

– Роузмари Хатауей!

Беше гласът на Албърта – висок и ясен. Приличаше на бойна тръба, призоваваща към битка. Всички мисли за Ейб и Ейдриън – и да, дори за Дмитрий – излетяха от главата ми. Мисля, че майка ми ми пожела късмет, но изобщо не чух точните думи, докато крачех през полигона към Албърта. Адреналинът се разля по вените ми. Сега цялото ми внимание бе съсредоточено върху това, което ме очакваше: изпита, който най-сетне щеше да ме направи пазител.

ГЛАВА 2

Изпитът ми мина като в мъгла. Ще си помислите, че след като той е най-важната част от обучението ми в академията „Свети Владимир“, ще си спомням всичко до най-малката подробност. При все това не можех да не си задавам някои въпроси. Как би могъл този изпит да се сравни с това, което вече бях преживяла? Как биха могли тези престорени схватки да приличат на битките, които водихме с бандата стригои, нападнала училището ни? Тогава трябваше да се изправя срещу ужасяващата действителност, без да зная дали тези, които обичам, са живи или мъртви. И как бих могла да се страхувам от така наречената битка с някой от училищните инструктори, след като се бях сражавала с Дмитрий? Той беше смъртоносен като дъмпир и още по-непобедим като стригой.

Но това не означаваше, че подценявах изпита. Беше сериозно изпитание. Не беше рядко явление някои от начинаещите да се провалят и аз не възнамерявах да бъда една от тях. Бях нападната от всички страни от пазители, които се биеха и защитаваха морои още преди да съм се родила. Арената не беше равна, което усложняваше всичко. Бяха я осяели с най-различни съоръжения и препятствия, греди и стъпала, които тестваха уменията ми да пазя равновесие – включително имаше и мост, който мъчително ми напомняше за последната нощ, когато видях Дмитрий. Тогава го бутнах от онзи мост, след като забих сребърния кол в сърцето му – кол, който е паднал, докато е летял към реката отдолу.

Мостът на изпитната арена беше доста по-различен от солидния мост, на който се бихме двамата с Дмитрий в Сибир. Този беше нестабилен и представляваше лоша конструкция от грубо сковани дървени плоскости с въжени перила. При всяка стъпка целият мост се люлееше, а дупките в дъските показваха слабите му места, установени от съучениците ми, явили се на изпита преди мен (за тяхно нещастие). Изпитанието, на което ме подложиха върху този мост, може би беше най-тежкото от всички. Целта ми бе да спася „морой“ от група „стригой“, които го преследваха. Ролята на моя морой се изпълняваше от Даниъл – един от новите пазители, пристигнали в Академията, за да заменят убитите при нападението на училището. Не го познавах много добре, но той се правеше на послушен и безпомощен – дори на малко изплашен, точно както всеки истински морой би бил.

Той оказа известна съпротива, когато трябваше да стъпи на моста, но аз използвах най-убедителния си и спокоен тон, за да го накарам да тръгне пред мен. Очевидно изпитната комисия проверяваше не само бойните, но и психологическите умения на кандидата за пазител. По петите ни следваха пазители, които изпълняваха ролята на приближаващи стригои.

Даниъл стъпи на моста, а аз го закрих, като не спирах да го увещавам, че всичко ще е наред. Всичките ми сетива бяха изострени до краен предел. Мостът силно се залюля, което означаваше, че преследвачите ни също са на него. Погледнах назад и видях трима „стригой“, които идваха след нас. Пазителите, които изпълняваха ролите им, се справяха удивително добре – движеха се с ловкостта и скоростта на истински стригои. Щяха да ни настигнат, ако не се размърдаме.

– Справяш се страхотно – уверих Даниъл. Беше ми трудно да налущкам най-подходящата интонация. Крясъците само щяха да изплашат и объркат истинския морой. А ако говориш прекалено нежно, ще реши, че заплахата не е сериозна. – Зная, че можеш да се движиш по-бързо. Не трябва да ни настигнат, а вече наближават. Зная, че можеш да се справиш. *Хайде!*

Трябва да съм минала успешно частта, свързана с убеждаването, защото той наистина ускори крачка – не достатъчно, за да увеличим разстоянието между нас и преследвачите,

но все пак беше добро начало. Мостът отново се разклати. Даниъл изскимтя убедително и замръзна, вкопчен здраво във въжетата от двете страни. Пред него видях друг пазител-стригой, който ни чакаше в отсрещния край на моста. Доколкото си спомнях, името му беше Рандъл, също от новите инструктори. Аз бях застанала между него и групата зад гърба ми. Но Рандъл не помръдваше. Чакаше ни до първата дъска на моста, разклати я и ни затрудни още повече.

– Продължавай да вървиш – настоях аз, докато мислите ми бясно препускаха. – Можеш да го направиш.

– Но там има стригой! Ние сме в капан! – възкликна Даниъл.

– Не се тревожи. Аз ще се оправя с него. Ти само се движи.

Този път гласът ми прозвуча доста напрегнато и Даниъл се запромъква напред, пришпорен от заповедта ми. Следващите моменти изискваха изключителна прецизност и съгласуваност на действията ми. Трябваше да наблюдавам „стригоите“ от двете страни и да подканям Даниъл да върви, докато в същото време следя къде точно се намираме върху моста.

– Клекни и застани на четири крака! Веднага! Бързо! – наредих аз, когато изминахме почти три четвърти от разстоянието.

Той се подчини и спря. Аз тутакси коленичих и продължих да говоря приглушено.

– Сега ще ти се разкрещя. Не ми обръщай внимание. – Сетне възкликнах на висок глас, за да ме чуят преследвачите ни: – Какво правиш? Сега не можем да спираме!

Даниъл не помръдна и аз заговорих отново, този път тихо:

– Добре. Виждаш ли къде въжетата свързват дъските към перилата? Хвани се за тях. Стискай колкото можеш по-здраво и *не* се пускай, каквото и да стане. Ако се налага, увий ги около ръцете си. Направи го сега!

Той се подчини. Минутите течаха и не биваше да губя нито секунда. С едно движение, все още наведена, се извъртях и отрязах въжетата с ножа, който ми дадох заедно със сребърния кол. Слава Богу, че беше остър. Пазителите, които провеждаха изпитите, си знаеха работата. Той не преряза веднага

въжетата, но все пак достатъчно бързо, така че „стригите“ от другата страна да нямат време да реагират.

Въжетата се скъсаха точно когато отново напомнях на Даниъл да не ги пуска. Двете половини на моста се залюляха към страните на дървеното скеле, поднесени от тежестта на стъпилите върху тях. Е, нашата половина се разклати яко. Но ние бяхме подготвени, докато тримата преследвачи зад нас не бяха. Двама паднаха. Единият едва успя да се улови за дъската, но тя му се изплъзна, преди да я хване по-здраво. Всъщност истинската височина беше метър и осемдесет, но ми бяха казали да я смятам за петнадесет метра и половина. Ако бяхме паднали от толкова високо, и двамата с Даниъл щяхме да сме мъртви.

Но напук на всичко той все още се държеше за въжето. Аз също висях и в мига, в който въжето и дървото се опряха в скелето, започнах да се катеря по него като по стълба. Не беше лесно да се изкачвам над Даниъл, но се справих, което ми даде още една възможност да му кажа да не се пуска. Рандъл, който ни чакаше отпред, не беше паднал. Когато срязах моста, той беше стъпил върху него и действието ми го изненада. Рандъл бе изгубил равновесие, но бързо го възстанови. В момента се полюшваше заедно с въжето, докато се опитваше да се изкачи до неподвижните дъски над него. Беше много по-близо до тях от мен, но аз го сграбчих за крака и го спрях. Дръпнах го към себе си. Той успя да се задържи на моста и двамата се сбихме. Знаех, че навярно няма да успее да го съборя, но все повече го притисках. Най-сетне пуснах ножа, който държах, и измъкнах кола от колана си – още едно поредно изпитание за умението ми да пазя равновесие. Неудобната поза на Рандъл ми откри път към сърцето му и аз незабавно се възползвах.

За изпитите бяхме снабдени с колове с притъпени остриета, които да не нараняват кожата, но можеха да се използват с достатъчно сила, така че да убедят противниците, че знаем какво правим. Ударът ми беше идеален и Рандъл нямаше как да не признае, че би бил смъртоносен. Затова се пусна и падна от моста.

Остана ми само нелеката задача да убедя Даниъл да се изкатери нагоре. Отне ми доста време, но поведението му не се

различаваше от това на уплашен морой. Бях благодарна, защото не реши, че един истински морой щеше да изпусне въжето и да падне.

След това предизвикателство последваха още много, но аз се биех с цялото си усърдие и мощ, като нито за миг не забавих темпото и не позволих на умората да ме завладее. Напълно се бях вживяла в битката и сетивата ми бяха фокусирани върху основните инстинкти: *бий се, изплъзвай се, убивай*.

В същото време трябваше да проявявам достатъчно изобретателност и да не се отпускам нито за миг. Иначе нямаше да съумея да реагирам на изненадата, както го сторих на моста. Справих се с всичко и се сражавах с цялата си ярост и умение, без да мисля за нищо друго, освен за поставените ми задачи. Опитвах се да не възприемам инструкторите като хора, които познавах. Отнасях се с тях като със стригои. Биех се открито и честно, без да отстъпвам.

Дори не разбрах кога свърши всичко. Стоях си просто в средата на арената и никой не ме нападна. Бях сама. Бавно започнах да осъзнавам отделни подробности от заобикалящия ме свят. Тълпата на пейките, която ме приветстваше. Неколцината инструктори, които си кимнаха един на друг и се присъединиха към бурните овации. Бясното препускане на сърцето ми.

Осъзнах, че всичко е приключило чак когато усмихнатата до уши Албърта ме дръпна за ръката. Изпитанието, което бях очаквала през целия си живот, свърши сякаш за миг.

– Ела с мен – подкани ме Албърта, прегърна ме през раменете и ме поведе към изхода. – Трябва да пийнеш вода и да седнеш.

Замаяна, аз се оставих да ме изведе от полигона, около който хората продължаваха да ме приветстват с радостни възгласи и да крещят името ми. Зад нас чух някой да казва, че трябва да се обяви прекъсване, за да се поправи моста. Албърта ме отведе до ограденото място за чакащи и нежно ме бутна да седна на една пейка. Някой се настани до мен и ми подаде бутилка с вода. Вдигнах глава и видях майка си. Сияещото ѝ лице изразяваше чиста и неподправена гордост.

– Това ли беше? – попитах накрая.

Тя отново ме изненада с искрения си, развеселен смях.

– Това ли беше? – повтори. – Роуз, ти беше там почти час. Профуча през изпита с развети знамена – навярно най-добрият изпит, който някога са виждали в това училище.

– Наистина ли? Просто ми се стори... – *Лесен* не беше най-точната дума. – Беше като в мъгла, това е всичко.

Моята майка стисна ръката ми.

– Ти беше невероятна. Толкова, толкова се гордея с теб.

Постепенно думите ѝ достигнаха до съзнанието ми и аз заших в широка усмивка, най-сетне осъзнала истината.

– И какво ще стане сега? – попитах.

– Сега ти вече си пазител.

Татуирали са ме много пъти, но никое от онези събития не се доближаваше дори малко до тържествената церемония, докато получавах клетвения си знак. Вече бях получила *мълнии*, символ за убитите стригои при неочаквани и трагични обстоятелства: битката с чудовищата в Споукан, нападението над училището и спасителната мисия в пещерата – все събития, които бяха поводи за скръб, а не за празнуване. Отдавна бяхме загубили бройката на всички тези убийства и въпреки че татуировчиците на пазителите се опитваха да поставят *мълния* за всеки премахнат стригой, накрая ми направиха една във форма на малка звезда, което беше елегантен начин да се каже, че не знаем точната бройка.

Татуирането не беше бърза процедура, дори и когато получаваш малка татуировка, а освен това днес всичките ми съученици трябваше да получат по една. Церемонията се състоя в трапезарията на Академията, която бе превърната в грандиозна и тържествена зала, каквато имаше в кралския двор. Зрителите – приятели, членове на семействата, пазители – изпълниха помещението докрай, докато Албърта извикваше имената ни, прочитах резултатите от изпитите, след което пристъпвахме към художника, който поставяше татуировките. Резултатите бяха важни. Съобщаваха се публично и заедно с оценките по останалите училищни предмети влияеха върху нашите назначения. Мороите можеха да поискат определени дипломанти за свои пазители. Разбира се, Лиса бе поискала

мен, но дори най-добрите оценки на света нямаше да компенсират черните точки по поведение, които бях натрупала в досието си.

На тази церемония не присъстваха морои, с изключение на малцината, поканени като гости от новите дипломанти. Всички останали бяха дампири: или вече утвърдени пазители, или бъдещи пазители като мен. Гостите седяха отзад, а старшите пазители – отпред, близо до сцената. Съучениците ми и аз стояхме изправени през цялото време – вероятно последното ни изпитание за издръжливост.

Нямах нищо против. Бях съблякла изпокъсаните си и мръсни дрехи и се бях преоблякла в семпли черни панталони и пуловер – облекло, което ми се струваше елегантно и в същото време подходящо за тържествения случай. Атмосферата в залата бе изпълнена с напрежение, всички лица изразяваха смесица от радост от успеха ни, но също и притеснение от новото ни и смъртоносно поприще, което ни очакваше в света. Наблюдавах с грейнали очи, докато извиквах имената на приятелите ми, изненадана и впечатлена от резултатите на мнозина.

Еди Кастъл, близък приятел, имаше отлична оценка на изпитанието за защита на морой. Не можах да сдържа усмивката си, докато гледах как го татуират.

– Чудя се как е превел своя морой през моста – промърморих тихо. Еди беше доста съобразителен.

Мередит, една от приятелките ми, която стоеше до мен, ме погледна озадачено.

– За какво говориш? – попита също толкова тихо.

– Когато ни преследвах по моста. Моят морой беше Даниъл. – Тя продължаваше да се взира неразбиращо в мен и аз поясних: – И когато от двете му страни дебнеха стригои.

– Аз прекосих моста – прошепна Мередит, – но преследвах само мен. Моят изпит с морой беше да го преведа през лабиринта.

Кръвнишкият поглед, който ни метна една съученичка, застанала наблизо, ни накара да млъкнем. Намръщих се. Може би не бях единствената, за която изпитите са били като в мъгла. Мередит явно също е била доста шашната и бъркаше нещата.

Когато съобщиха името ми, чух няколко ахвания, докато Албърта четеше резултатите ми. Бяха най-високите в класа. Бях доволна, че не прочетоха и оценките ми по другите предмети. Те щяха да помрачат днешното ми блестящо представяне. Винаги съм била добра в часовете по бойна техника, но математиката и историята... е, по тези предмети не ме биваше, особено след като май постоянно напусках и се връщах в училище.

Косата ми бе стегната на кок, като всеки немирн кичур бе прибран грижливо и придържан с фиби, за да не пречи на работата на татуировчика. Наведох се напред, за да открия още по-добре тила си, и го чух как изръмжа от изненада. Тъй като отзад вратът ми бе покрит със знаци, му се налагаше да прояви изобретателност. Обикновено новите пазители имат чисти вратове. Обаче този тип беше доста добър в работата си, защото успя много елегантно да впише клетвения знак в средата на тила ми. Клетвеният знак приличаше на дълго разтеглено S, с вълнисти краища. Той го смести между *мълниите ми*, като новият знак се обви около тях, все едно в прегръдка. Процесът бе доста болезнен, но докато траеше, запазих лицето си безизразно и дори не трепнах. Когато свърши, той ми показа резултата в огледалото, преди да сложи превръзка, за да не се замърси раната.

След това се присъединих отново към съучениците си, за да наблюдавам как останалите получават татуировките си. Това означаваше да остана права още два часа, но няха нищо против. Все още бях замаяна от преживяното днес. Вече бях пазител. Истински, действащ пазител. Но тази мисъл пораждаше и въпроси. Какво ще стане сега? Дали резултатите ми са достатъчни, за да изтрият от досието ми лошото поведение? Дали ще бъда пазител на Лиса? Какво ще правя с Виктор? Ами Дмитрий?

Размърдах се неловко, когато напълно осъзнах значението на церемонията по случай дипломирането ми като пазител. Ставаше дума за мен – за остатъка от живота ми. Училището бе свършило. Повече нямаше да има учители, които да следят всяко мое движение или да ме поправят, когато греша. Оттук нататък аз трябваше да взимам всички решения, когато защи-

тавах някого. Мороите и по-младите дампери ще гледат на мен като на авторитет, на когото могат да се доверят. И повече нямаше да имам привилегията в един момент да упражнявам поредната бойна схватка, а в следващия да се изтягам в стаята си. Вече нямаше да има точно определени учебни часове. През цялото време ще бъда на служба. Мисълта беше доста обезсърчаваща, напрежението – твърде голямо. Винаги досега съм си представяла дипломирането като свобода. Сега не бях толкова сигурна. Какъв щеше да бъде животът ми занапред? Кой ще го реши? И как ще се добера до Виктор, ако ме разпределят да пазя някой друг, а не Лиса?

Вдигнах глава и в другия край на залата, сред присъстващите, очите ми срещнаха тези на Лиса. Нейните горяха от гордост не по-малка от тази на майка ми и тя ми се усмихна, когато погледите ни се преплетоха.

Изтрий това изражение на лицето си, смъмри ме тя през връзката. Не бива да изглеждаш толкова загрижена, не и днес. Днес трябва да празнуваш.

Знаех, че е права. Можех да се справя с това, което ми предстоеше. Тревогите ми, които бяха много, можеха да почакаят още един ден – особено след въодушевлението, обзело приятелите и семейството ми, които искаха да отпразнуваме събитието. Ейб, с влиянието, което явно имаше навсякъде, бе запазил малка банкетна зала и бе организирал купон, който повече би подходил на дебютантка от кралска фамилия, отколкото на някакъв си незначителен, безразсъден дампир.

Преди събитието отново се преоблякох. Официалното облекло за церемонията по татуирането не беше подходящо за вечерно парти. Затова си облякох изумрудено зелена рокля с дълги ръкави, която прилепваше около тялото, и си сложих на шията моя *назар*, въпреки че не ѝ подходеше особено. *Назарът* беше малък медальон, който приличаше на око, в което се преливаха различни оттенъци на синьото. В Турция, където бе роден Ейб, вярваха, че предпазва от зло. Той го бе подарил на майка ми преди години, а тя на свой ред го даде на мен.

След като се гримирах и разресях косата си, така че да пада на дълги, тъмни вълни (защото превръзката на тила ми *изобщо* не се връзваше с роклята) едва ли приличах на някой,

способен да се бие с чудовища или да раздава юмручни удари. Не – не беше съвсем истина, осъзнах след миг. Докато се вирах в огледалото, с изненада забелязах неспокойния и измъчен поглед в кафявите ми очи. В него имаше болка, болка и загуба, които и най-хубавата рокля и най-готиният грим не биха могли да скрият.

Тръснах глава и се запътих към купона. Когато прекрачих прага, налетях на Ейдриън. Без да промълви нито дума, той ме сграбчи в обятията си и ме задуши с целувка. Направо ме шашна. Иди, че го разбери. Неживите създания не ме изненадваха, но един вятърничав морой го постигаше с лекота.

А и целувката си я биваше, от тези, за които почти се чувствах виновна, че им се наслаждавам. Когато в началото започнах да излизам с Ейдриън, имах известни опасения, но с времето голяма част от тях изчезнаха. След като толкова дълго го бях гледала да се сваля най-безсрамно и да не взема нищо на сериозно, никога не бях очаквала, че ще вложи такава отдаденост в нашата връзка. Освен това не очаквах, че чувствата ми към него ще нараснат – което изглеждаше толкова противоречиво, имайки предвид, че продължавах да обичам Дмитрий и обмислях най-невъзможните начини да го спася.

Засмях се, когато Ейдриън ме пусна. Наблизо неколцина по-млади морои се спряха, за да ни гледат. На нашата възраст не беше необичайно морои да излизат с дампери, но когато един известен дампир се среща с праплеменника на кралицата? Това вече си беше нещо доста сочно, особено след като беше всеизвестно, че кралица Татяна ме мрази. На последната ми среща с нея, когато тя ми се разкреша да стоя далеч от Ейдриън, имаше малко свидетели, но слухът за това се бе разнесъл, както ставаше винаги в подобни случаи.

– Хареса ли ви шоуто? – попитах аз зяпачите. Засрамени, хлапетата морои побързаха да се отдалечат. – Обърнах се към Ейдриън и се усмихнах. – Какво беше това? Доста страстна целувка за публично място.

– Това – заяви той важно – беше наградата ти, задето сригаш толкова много задници по време на изпита. – Замълча за миг. – И защото изглеждаш направо убийствено в тази рокля.

Изглеждах го накриво.

– Награда, а? Гаджето на Мередит ѝ подари диамантени обеци.

Той улови ръката ми, сви безгрижно рамене и ме поведе към купона.

– Искаш диаманти? Ще имаш диаманти. Ще те обсия с тях. По дяволите, ще поръчам да ти ушийт рокля от тях. Но ще трябва да е доста оскъдна.

– Мисля, че в крайна сметка ще се задоволя с целувката – промърморих, докато си представях как Ейдриън ме облича като някой модел на бански костюми. Или стриптийзърка. Споменаването на бижутата внезапно пробуди неканен спомен. Когато Дмитрий ме държеше в плен в Сибир, упоена от ендорфините в блажено задоволство, той също ме обсипваше с бижута.

– Знаех си, че си страхотна и никой не може да ти излезе настреща – продължи Ейдриън. Топлият летен бриз разроши кестенявата му коса, която всеки ден той старателно оформяше в небрежно елегантна прическа, и със свободната си ръка разсеяно се опита да я приглади. – Но не съм осъзнавал колко си невероятна, докато не те видях да поваляш пазителите там, на арената.

– Това означава ли, че сега ще бъдеш по-мил с мен? – поддразних го.

– Аз вече съм мил с теб – отвърна той надменно. – Знаеш ли колко ужасно ми се иска да запаля цигара в момента? Но не. Най-мъжествено страдам от никотинов глад – и всичко това заради теб. Но си мисля, че след като те видях там, ще бъда малко по-внимателен с теб. А и този твой луд баща също ще ме накара да съм по-предпазлив.

Аз изгъсках, припомняйки си как Ейдриън и Ейб седяха един до друг.

– Господи. Наистина ли е нужно да си общуваш с него?

– Хей, той е готин. Малко е откачен, но е готин. Разбираме се страхотно. – Ейдриън отвори вратата на сградата, в която отивахме. – Освен това по свой начин той също е невероятен. Искам да кажа, кой друг мъж би си позволил да носи подобни шалове? В това училище щяха да го скъсат от подигравки. Но не и Ейб. Той би набил всеки почти толкова лошо, колкото и

ти. Всъщност... – В гласа му прозвуча нервна нотка и аз го погледнах изненадано.

– Всъщност какво?

– Ами... Ейб каза, че ме харесва. Но в същото време съвсем ясно даде да се разбере какво ще направи с мен, ако някога те нараня или ти сторя нещо лошо. – Ейдриън се намръщи. – Всъщност ми описа какво ще направи с най-живописни подробности. А след това, ей-така, сякаш нищо не е било, превключи на някаква забавна тема. Харесвам този тип, но ме плаши.

– Той наистина е прекалил! – възкликнах и се заковах на прага на залата, където щеше да се състои купонът. През вратата до мен долетяха приглушени разговори. Явно бяхме от последните пристигнали. Това означаваше, че появата ми ще е впечатляваща, както се полагаше на почетния гост. – Той няма право да заплашва гаджетата ми. Аз съм на осемнадесет. И вече съм пораснала. Не се нуждая от помощта му. Сама мога да сплашвам гаджетата си.

Възмущението ми, изглежда, развесели Ейдриън и той ми се усмихна лениво.

– Съгласен съм с теб. Но това не означава, че няма да приема съвсем сериозно съвета му. Лицето ми е твърде хубаво, за да го рискувам.

Лицето му наистина беше *хубаво*, но това не ми попречи да поклатя раздражено глава. Протегнах се към дръжката на вратата, но Ейдриън ме дръпна.

– Почакай – рече.

Притегли ме отново в обятията си и устните ни се срещнаха за още една жарка целувка. Тялото ми се притискаше в неговото и аз се почувствах объркана от надигналите се в мен чувства и осъзнаването, че достигам до точката, когато може би щях да поискам нещо повече от целувки.

– Добре – промърмори Ейдриън, когато най-сетне се отдръпнахме един от друг. – *Сега* вече можем да влезем.

Говореше с безгрижен тон, но в тъмнозелените му очи видях пламъка на страстта. Май не бях единствената, на която ѝ се искаше нещо повече от целувки. При все това двамата избягвахме да обсъждаме секса; той беше много внимателен и

никога досега не бе настоявал, нито ме бе притискал. Струва ми се знаеше, че още не съм готова след Дмитрий, но в някои мигове като този виждах колко му е трудно да се сдържа.

Нещо в мен омекна, повдигнах се на пръсти и го целунах.

– Какво беше това? – попита той миг по-късно.

Ухилих се.

– *Твоята награда.*

Когато най-сетне влязохме вътре, всички в залата ни посрещнаха с радостни възгласи и горди усмивки. Преди доста време се чувствах страшно готино, когато бях център на внимание. Това желание поизбледня малко, но сега си придадох уверен вид и приех похвалите на обичните си хора с щастлива усмивка. Вдигнах ръце триумфално, с което си спечелих още ръкопляскания и одобрение.

Купонът в моя чест мина за мен също като в мъгла, както и изпитите ми. Никога не осъзнаваш наистина колко много хора те обичат и са загрижени за теб, докато не изникне случай да те подкрепят. Това ме накара да се почувствам смирена и *дори* усетих как в очите ми напират сълзи. Разбира се, ги сдържах. Само това оставаше – да се разплача на купона в чест на моята победа.

Всички искаха да говорят с мен и аз бях изненадана и радостна, всеки път когато към мен приближаваше някой. Не се случваше често хората, които обичах най-много на този свят, да се съберат на едно място. Испитах тъга, когато осъзнах, че може би никога вече нямаше да има такава възможност.

– Е, най-после се сдобих с разрешително за убиване. Време беше.

Извърнах се и срещнах развеселените очи на Кристиан Озера – някогашен дразнител, превърнал се в добър приятел. Толкова добър, че в радостен порив се протегнах и го прегърнах – нещо, което той явно не очакваше. Днес изненадвах всички.

– Леле, леле – промърмори той, отстъпи назад и се изчерви. – Ясно. Ти си единственото момиче, което ще се развълнува при мисълта за убийство. Дори не искам да мисля какво става, когато двамата с Ивашков сте насаме.

– Хей, я виж кой го казва! Ти самият умираш от желание да станеш като мен.

Кристиан сви рамене в знак на съгласие. Това бе стандартно правило в нашия свят: пазителите защитават мороите. Мороите не участват в битките. При все това при последните нападения на стригоите доста от мороите – макар и съвсем не мнозинството – започнаха да спорят, че е време мороите да престанат да бъдат пасивни наблюдатели, а да помагат на пазителите. Такива като Кристиан, които владеят магията на огъня, бяха особено ценни, тъй като изгарянето е един от най-добрите начини да се убие стригой (заедно с пронизването със сребърен кол и обезглавяването). Понастоящем движението в защита на идеята мороите да се научат да се бият – при това съвсем целенасочено – се саботираше от правителството на мороите. Разбира се, това не бе спряло някои морои да се обучават тайно. Кристиан беше един от тях. Когато погледнах зад него, примигнах изненадано. С него имаше някой, когото не бях забелязала.

Джил Мастрано се извисяваше наблизко като сянка. Морой и първокурсничка – е, скоро щеше да бъде второкурсничка – Джил бе от онези, които също искаха да се бият. Беше нещо като ученичка на Кристиан.

– Здравей, Джил – усмихнах ѝ се топло. – Благодаря, че дойде.

Джил се изчерви. Твърдо бе решила да се научи да се защитава, но се изчервяваше в обществото – особено когато наоколо имаше известни личности като мен. Изнервяше се и започваше да бърби.

– Нямаше как да не дойда – отвърна тя и отметна от лицето си дългата, светлокестенява коса, която както винаги представляваше плетеница от къдрици. – Искам да кажа, че това, което направи, беше много яко. На изпитите. Всички бяха шашнати. Чух един от пазителите да казва, че никога не били виждали такова чудо като теб, така че когато Кристиан ме попита дали искам да дойда, *разбира се*, че трябваше да го направя. Ох! – Светлозелените ѝ очи се разшириха. – Не те поздравих. Извинявай. Поздравления!

До нея Кристиан се опитваше да запази сериозна физиономия. Аз не си дадох този труд, засмях се и я прегърнах. Имаше голяма опасност да ми стане горещо и да се размекна. Ако

продължавах по този начин, репутацията ми на корав пазител щеше да отиде по дяволите.

– Благодаря. Вие двамата готови ли сте вече да се изправите срещу армия стригои?

– Скоро и това ще стане – заяви Кристиан. – Но може да имаме нужда от теб да ни пазиш гърба.

Той знаеше много добре, както и аз, че стригоите не бяха лъжица за неговата уста. Магията му с огъня ми бе помогнала доста, но ако беше сам? Тогава щеше да е съвсем различно. Двамата с Джил се обучаваха да използват магията, за да нападат, а когато имах свободно време между часовете, аз ги бях научила на няколко бойни хватки и движения.

Лицето на Джил леко помръкна.

– Всичко ще спре, когато Кристиан си замине.

Извърнах се към него. За мен не беше изненада, че ще замине. *Всички* щяхме да заминем.

– Какво смяташ да правиш? – попитах го.

Той сви рамене.

– Да отида в кралския двор с всички вас. Леля Таша каза, че ще „поговорим“ за бъдещето ми. – Намръщи се. Каквито и да бяха плановете му, изглежда, не съвпадаха с тези на Таша. Повечето морои от кралски семейства щяха да заминат в елитни колежи. Не бях сигурна какво си е наумил Кристиан.

Беше стандартна практика след дипломирането новите пазители да отиват в кралския двор, за да се ориентират и да получат назначенията си. Всички ние щяхме да заминем след два дни. Като проследих погледа на Кристиан през залата, видях леля му и, Господ да ми е на помощ, но тя говореше с Ейб.

Таша Озера наближаваше тридесетте и имаше същата лъскава черна коса и ледено сини очи като на Кристиан. Но лявата страна на красивото ѝ лице бе обезобразена от грозен белег – резултат от раните, причинени ѝ от родителите на Кристиан. Дмитрий бе превърнат в стригой против волята си, но двамата Озера доброволно бяха избрали да станат стригои, за да постигнат безсмъртие. По ирония на съдбата тъкмо това им бе струвало живота, защото бяха убити от пазителите, които ги преследваха. Таша бе отгледала Кристиан (преди да постъпи в Академията) и беше една от влиятелните фигури

в движението, поддържащо морите, които искаха да се бият със стригоите.

С белег или не, аз ѝ се възхищавах и я намирах за красива. От начина, по който ѝ се мазнеше баща ми, беше съвсем ясно, че и той също. Наля ѝ чаша шампанско и ѝ прошепна нещо, което я разсмя. Тя се наведе напред, сякаш му споделяше съкровена тайна и той също се засмя. Ченето ми увисна. Дори от такова разстояние беше очевидно, че двамата флиртуват.

– Мили Боже! – промърморих и потръпнах. Побързах да се извърна отново към Кристиан и Джил.

Кристиан се разкъсваше между удоволствието, което му доставяше явното ми смущение, и собственото му притеснение да наблюдава как жената, на която гледаше като на своя майка, се сваля с някакъв тип с репутацията на опасен мафиот. Миг по-късно изражението на Кристиан омекна, той насочи поглед към Джил и ние подновихме разговора си.

– Хей, ти не се нуждаеш от мен – рече изведнъж Кристиан. – Наоколо има доста, които чакат да ти изкажат възхищението си. Преди да се усетиш, като супергероиня ще се сдобиеш с клуб от почитатели.

Усмихнах се, но приятните ми чувства изведнъж бяха разтърсени от изблик на ревност. Ала всъщност не беше моята. Беше на Лиса и нахлуваше в мен през връзката ни. Сепната, аз се огледах и я видях в другия край на помещението. Гледаше Кристиан, докато той говореше с Джил.

Трябва да отбележа, че доскоро Кристиан и Лиса излизаха заедно. Нещо повече от това. Двамата бяха лудо влюбени един в друг и честно казано, смятам, че още са. За нещастие, последните събития обтегнаха връзката им и Кристиан скъса с нея. Той я обичаше, но изгуби доверие в нея. Лиса бе загубила контрол над постъпките си, когато едно друго момиче морой на име Ейвъри Лазар, което също владееше магията на духа, реши да я подчини на волята си. Накрая ние спряхме Ейвъри и понастоящем тя бе заключена в заведение за душевно болни, поне това чух за последно. Кристиан вече знаеше причините за ужасното поведение на Лиса, но злото бе сторено. Отначало Лиса беше много потисната, но после тъгата ѝ се бе превърнала в гняв.

Тя твърдеше, че повече не желае да има нищо общо с него, но връзката ни я издаваше. Винаги ревнуваше от всяко момиче, с което Кристиан говореше – особено от Джил, с която той напоследък прекарваше доста време. Аз знаех със сигурност, че помежду им няма нищо романтично. Джил го възприемаше като страхотно мъдър учител и идол, но нищо повече. Ако тя си падаше по някого, то това беше Ейдриън, който винаги се бе отнасял към нея като към по-малка сестра. Всъщност всички ние гледахме по този начин на нея.

Кристиан проследи погледа ми и изражението му стана сериозно. Осъзнала, че е привлякла вниманието му, Лиса тутакси се извърна и се впусна в разговор с първия тип, който ѝ попадна – един готин дампир от моя клас. Тя пусна в ход чара си, което се отдаваше много лесно на тези, които владееха духа, и много скоро двамата се смееха и бъбреха също както Таша и Ейб. Моят купон се бе превърнал в терен за скоростни свалки.

Кристиан се извърна отново към мен.

– Е, тя явно никак не сучае.

Завъртях очи. Лиса не беше единствената, която ревнуваше. Като тя се ядосваше, когато Кристиан се движеше с други момичета, така и Кристиан се дразнеше, когато тя говореше с други момчета. Беше адски вбесяващо. Вместо да признаят взаимните си чувства и да се опитат да оправят нещата помежду си, тези двама идиоти продължаваха да демонстрират нарастваща враждебност един към друг.

– Ще престанеш ли да се държиш като глупак и някой ден да поговориш с нея като разумна личност? – изпъшках аз.

– Разбира се – отвърна той горчиво. – В деня, когато *тя* започне да се държи като разумна личност.

– Господи! Вие, приятели, ще ме накарате да си оскубя косата.

– Ще бъде жалко да се съсипе толкова хубава коса – подметна Кристиан. – Освен това поведението ѝ е пределно ясно.

Понечих да възразя и да му кажа колко е глупав, но той явно нямаше намерение да изслуша лекцията, която щеше да чуе най-малко за десети път.

– Хайде, Джил, да вървим – рече безцеремонно. – Роуз трябва да обърне внимание и на останалите си гости.

Той побърза да отстъпи настрани. Мина ми мисълта дали да не използвам нещо по-убедително от думите, за да му налея малко здрав разум, когато се разнесе друг глас.

– Кога ще оправиш това? – Таша стоеше до мен и клатеше глава, докато наблюдаваше как племенникът ѝ се отдалечава. – Тези двамата трябва пак да се съберат.

– Аз го зная. Ти го знаеш. Само те, изглежда, не го проумяват.

– Е, по-добре се заеми с това – не се отказваше Таша. – Ще стане твърде късно, ако Кристиан замине за някой колеж в другия край на страната. – Изрече последното някак сухо и раздразнено.

Съгласно споразумението си с Татяна, Лиса щеше да постъпи в Лихай – университет, който се намираше близо до кралския двор. Така Лиса щеше да учи в по-голям университет от тези, които обикновено посещаваха морите, но в замяна щеше да прекарва голяма част от времето си в двора, за да се научи на кралския етикет.

– Зная – промърморих недоволно. – Но защо *аз* трябва да оправям нещата помежду им?

Таша се усмихна.

– Защото само ти си достатъчно силна, за да ги накараш да се вразумят.

Реших да не обръщам внимание на намека на Таша, най-вече защото докато разговаряше с мен, нямаше да говори с Ейб. Погледнах през залата и внезапно замръзнах. Сега той говореше с *моята майка*. Въпреки околния шум, откъслечи от разговора им достигнаха до мен.

– Джанин – с чаровна усмивка поде той, – не си остаряла нито с ден. Би могла да бъдеш сестра на Роуз. Спомняш ли си онази нощ в Кападокия?

Може да се каже, че майка ми се изкиска. Никога досега не я бях чувала да го прави. Реших, че нямам желание да го чуя отново.

– Разбира се. И много добре си спомням с какво желание ми помогна, когато се скъса презрамката на роклята ми.

– Мили Боже – промърморих. – Той е непоправим.

Таша ме изгледа озадачено, докато не видя за кого говоря.

– Ейб? Всъщност е голям чаровник.

Изпъшках.

– Извини ме.

Насочих се към родителите си. Бях приела, че някога са имали любовна връзка, която е довела до зачеването ми, но това не означаваше, че исках да съживят миналите чувства. Когато ги приближих, двамата обсъждаха някаква разходка по плажа. Незабавно дръпнах баща си за ръката. Стоеше прекалено близо до нея.

– Хей, може ли да поговоря с теб? – попитах го.

Той изглеждаше изненадан, но сви рамене.

– Разбира се. – Усмихна се многозначително на майка ми. – По-късно ще си поговорим.

– Нима никоя жена не е в безопасност около теб? – изсумтах възмутено, докато го отвеждах.

– За какво говориш?

Спряхме до купата с пунш.

– Ти флиртуваш с всяка жена в тази стая!

Обвинението ми изобщо не го притесни.

– Е, тук има толкова много хубави жени... За това ли искаше да говорим?

– Не! Исках да разбера защо си заплашвал гаджето ми! Нямах право на това.

Тъмните му вежди отскочиха нагоре.

– Какво, онова ли? Не беше нищо. Само малко бащинска загриженост за обичната дъщеря.

– Повечето бащи не заплашват да изкормят гаджетата на дъщерите си.

– Това не е вярно. А и не съм казал точно това. Беше много по-лошо.

Въздъхнах. Гневът ми, изглежда, го забавляваше.

– Помисли какъв подарък искаш по случай дипломирането си. Гордея се с теб. Всички знаеха, че си добра, но никой не подозираше, че си чак *толкова* добра. – Смигна ми. – Те определено не са очаквали да разрушиш собствеността им.

– Каква собственост?

– Мостът.

Намръщих се.

– Налагаше се. Това беше най-ефикасният начин. Господи, онзи мост беше едно от изпитанията. Какво са правили останалите дипломанти? Сигурно не са се били по средата на онова нещо, нали?

Ейб поклати глава, наслаждавайки се на всеки миг от своята осведоменост.

– Никой друг не е бил поставен в подобна ситуация.

– Разбира се, че са били. Всички държим едни и същи изпити.

– Не и ти. Когато са планирали изпитите, пазителите са решили, че се нуждаеш от нещо... допълнително. Нещо специално. В крайна сметка ти си водила битки в реалния свят.

– Какво? – Несъзнателно бях повишила глас и привлякох вниманието на неколцина от присъстващите. Снизих глас и в същия миг си припомних думите на Мередит отпреди малко. – Но това не е честно!

Баща ми не изглеждаше разтревожен.

– Ти превъзхождаш всички останали. Не би било честно, ако те изпитват на лесни неща.

В живота си съм се сблъсквала с много абсурди, но това ги надминаваше.

– И затова са измислили тези откачени трикове с моста? И ако са изненадани, че съм го срязала, какво, по дяволите, са очаквали да направя? Как се предполага да оцелея в подобна ситуация?

– Хмм. – Той погали разсеяно брадата си. – Честно казано, не мисля, че и те са знаели.

– О, за Бога! Това е невероятно.

– Защо си толкова ядосана? Ти се справи.

– Защото са ме поставили в ситуация, в която дори те не са знаели как да реагират. – Стрелнах го подозрително. – А ти откъде знаеш за всичко това? Тези неща са работа на пазителите.

Върху лицето му се изписа изражение, което никак не харесвах.

– Е, добре, миналата нощ бях с майка ти и...

– Господи! Просто спри – прекъснах го. – Не желая да чувам какво сте правили двамата с майка ми миналата нощ. Мисля, че ще е по-лошо от моста.

Той се ухили.

– И двете неща вече са в миналото, така че сега няма защо да се тревожиш. Наслаждавай се на успеха си.

– Ще опитам. Просто не ми прави повече услуги с Ейдриън, става ли? Искам да кажа, радвам се, че дойде, за да ми изразиш подкрепата си, но това е повече от достатъчно.

Ейб ме погледна изпитателно, което ми напомни, че под крещящата му външност и наперено поведение се крие умен и опасен мъж.

– Но беше повече от щастлива, когато ти направих онази услуга след завръщането ти от Русия.

Намръщих се. Имаше право. Тъкмо той бе *предал* едно съобщение в строго охраняван затвор. Дори и да нямаше резултат, услугата си беше услуга.

– Добре – признах. – Онова беше наистина невероятно. И аз съм ти благодарна. Все още не зная как си успял. – Внезапно, като сън, който си припомняш на следващия ден, си спомних идеята, която ме осени преди изпитите. Снизих глас. – Ти не си ходил лично там, нали?

Той изсумтя.

– Разбира се, че не. Кракът ми не би стъпил на подобно място. Просто задвижих мрежата си.

– И къде е това място? – попитах, надявайки се да звуча равнодушно.

Но не успях да го заблудя.

– И защо искаш да знаеш?

– Защото съм любопитна! Осъдените престъпници винаги изчезват без следа. Сега вече съм пазител, а все още не зная нищо за затворническата ни система. Само един затвор ли има? Или са много?

Ейб не ми отговори веднага. Изучаваше ме внимателно. С неговия бизнес подозираше, че всички имат скрити мотиви. Като негова дъщеря аз навярно бях двойно по-подозрителна. Беше генетично заложено.

– Има повече от един – рече накрая, явно подценил потенциала ми за лудост. – Виктор е в един от най-лошите. Нарича се Тарасов.

– И къде се намира?

– В момента ли? – Той се замисли. – Струва ми се, в Аляска.

– Какво искаш да кажеш с това „в момента“?

– Всеки сезон се мести. В момента е в Аляска. По-късно ще бъде в Аржентина. – Усмихна ми се лукаво, очевидно питайки се доколко съм проникателна. – Можеш ли да се сетиш защо?

– Не, аз... почакай. – Пасваше идеално. – По това време на годината в Аляска почти през цялото време е ден, а през зимата – дълга полярна нощ.

Мисля, че се почувства много по-горд с прозрението ми, отколкото с представянето ми на изпитите.

– Всеки затворник, който се опита да избяга, доста ще се затрудни. – Когато слънцето грее ярко през деня, морозите не могат да стигнат много далеч. – Макар че никой не би могъл да избяга от затвор с подобно ниво на сигурността.

Опитах се да не мисля колко обречено прозвуча последното.

– Изглежда, в такъв случай са го разположи доста на север в Аляска – заключих, опитвайки се индиректно да узная нещо повече за местонахождението му. – Така ще се осигури повече светлина.

Ейб за изкиска тихо.

– Дори аз не мога да ти кажа това. Тази информация се пази много строго от пазителите – на сигурно място в главната им квартира.

Замръзнах. *Главна квартира...*

Ейб, въпреки обичайната си наблюдателност, явно не забеляза реакцията ми. Погледът му бе насочен към нещо в другия край на залата.

– Това Рене Шелски ли е? Боже, Боже... с годините става все по-хубава.

Неохотно му махнах да върви, най-вече защото исках да обмисля по-обстойно новия си план – а и защото не познавах добре Рене, което правеше поредната му свалка по-малко възмутителна за мен.

– Е, не искам да те задържам. Върви да примамваш още жени в мрежата си.

Ейб нямаше нужда от много подканяне. Останала сама, се отдадох на мислите си, питайки се дали планът ми има някакъв шанс за успех. Думите му бяха родили нова идея в главата

ми. Не беше много по-откачена от останалите ми хрумвания. През стаята очите ми отново срещнаха нефритено зелените дълбини на Лиса. Кристиан не се виждаше никъде и настроението ѝ се бе подобрило. Тя се наслаждаваше на купона и бе развълнувана от приключенията, които ни очакваха сега, след като бяхме свободни да хукнем по света. Мислите ми се върнаха към тревогата, обзела ме по-рано през деня. Сега може и да бяхме свободни, но действителността много скоро щеше да ни сграбчи. Часовникът тиктакаше. Дмитрий чакаше, наблюдаваше. Зачудих се за миг дали сега, когато напускам училището, ще продължа да получавам седмичните му писма.

Усмихнах ѝ се и се почувствах зле, че ще разваля настроението ѝ, когато ѝ кажа, че може да имаме реална възможност да измъкнем Виктор Дашков от затвора.

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

